

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 38

22de september 1900.

26de aarg.

Atle Kasper. (Se sidste side.)

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres bet for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomme reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangs, Story City, Iowa.

Bestillinger samt alt, hvad der angaar abonnementet, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 87.

Jesu fiender.

"Menneskene elskede mørket mere end lyset; thi deres gerninger var onde" (Joh. 3, 19).

I dette stykke om Jesu fiender hører vi om to klasser af saadanne mennesker, nemlig farisæerne og saddusæerne.

Farisæerne gjaldt blandt jøderne for at være det strengt religiøse kirkefolk. Til farisæerne hørte præsterne, de skriftlærde og folkets øverster. De vilde vel for bestandig have været betragtet som mønstre paa fromhed, hvis ikke Vorherre havde blottet dem og vist dem frem i deres sande stillelse.

I vort stykke af bibelhistorien er der 5 tunge anlager mod dem. De var 1) hyklere; 2) egenretsfærdige; 3) æreslyste; 4) jordistindede; 5) mordere.

De var 1) hyklere. "De bad for et søns stald lange bønner, men i løndom tilbendte de sig, hvad enker eiede."

Ikke alle farisæere var hyklere. Paulus var, før han blev ombendt, en farisæer; men han mente det oprigtig med sin gudsfrygt. En saadan var ogsaa Nikodemus og andre.

Farisæerne var 2) egenretsfærdige. De forlod sig paa sig selv, sine dyder og gode gerninger og mente, at Gud skulde lønne disse med at give dem arv i Guds rige.

De, som mener, at de kan betale Gud for hans velbehag og salighed, de foragter og forfatter Kristus. Det er den største af alle synder.

Farisæerne var 3) æreslyste. "De vilde gjerne hilses paa torbene og kaldes mestre."

Æreslyste ledsages altid af misundelse og had. Den er mor til meget ondt i verden.

Farisæerne var 4) jordistindede. De havde liden sans for aandelige og himmelske goder; derfor mente de, at det rige, som Messias skulde oprette, var et jordist rige, som skulde bringe dem jordist rigdom, magt og ære.

For alle disse synder straffede Jesus dem. Han sagde dem sandheden. Han vilde bringe dem til sandhedens erkjendelse og dermed frelse dem fra deres synd. Men de taalte ikke at høre sandheden. Derfor havde de Jesus.

Farisæerne var 5) mordere. Murede had er mord. "Hvo som hader sin broder, er en manddraber." — Men Farisæerne gik videre. Deres had til Jesus krævede hans blod. Derfor søgte de anledning til at dræbe ham. De kjøbte en af Jesu disciple til at hjælpe dem med at faa ham aflivet. Som vi skal se i de følgende fortællinger i vor bibelhistorie, drev deres had til Jesus dem til at begaa det mest grusomme mord.

Der er mange, mange mennesker, som har just samme sind og hjerte som hine farisæere. "Tag eder ivare for farisæernes surdeig!"

De andre Jesu fiender, som nævnes i vort stykke, er saddusæerne. Der var ikke blandt jøderne saa mange af dem som af farisæerne. De var sin tids "fritænkere". I vor tid er der mange af dem. Hine saddusæere lærte, at naar et menneske døde, døde baade sjæl og legeme, at der derfor heller ikke var noget liv efter dette eller nogen opstandelse fra de døde. Saddusæerne mente, at de var de mest oplyste mennesker paa sin tid. Det samme synes "fritænkterne" i vore dage, og dermed narrer de ofte især de unge ind i sine garn. "Tag eder ivare for saddusæernes surdeig!"

Alle, som er Jesu fiender, er det, fordi de elsker mørket mere end lyset. Og de elsker mørket mere end lyset, fordi deres gerninger er onde. Den, som gjør godt, frygter ikke for lyset. Den, som gjør ondt, er bange for lyset og holder sig til mørket. Lysets børn taaler sandheden og glæder sig i sandheden.

Kufferten med stenene i.

En rig kjøbmand overlod alt han eiede til sine børn. De skulde nu forsørge ham paa en god og anstændig maade. I begyndelsen gik alt godt. Men efter som tiden gik, blev hans børn ligegyldige med ham. Han fik blot knap underholdning og ikke stikkelige klæder. Da sagde han ofte: "Jeg gjorde urigtigt. Jeg skulde ikke givet mine børn alt mit. Det vilde været bedre, om jeg endnu kunde givet dem noget, istedenfor at jeg nu maa gaa og bede dem."

Ganste ubentet modtog nu faderen en stor pengefum. Den var fra en, som længe siden havde laant pengene af ham, og reist langt bort. Man havde ikke tænkt, at disse penge nogensinde vilde blive tilbagebetalte. — Nu var manden atter rig, og børnene blev med en gang saa opmærksomme mod ham. — Ofte søgte de at faa ogsaa disse penge fra ham; men nu gav han dem ikke stort. De tænkte dog, at naar han døde, saa fit de tag i en stor kuffert. Der var alle pengene, tænkte de. Da manden døde, blev ganste rigtig kufferten aabnet. Men istedenfor penge fandt de en hel hob stene og et gabebrev. I dette stod der, at vaishuset skulde have alle hans penge. De slemme børn skulde bare have stenene; thi paa et andet brev, som laa i kufferten, stod der:

For børn, som slet imod forældre handle,
skal hver en daler sig til sten forvandle.

Hvem er værst faren?

"Vil De kjøbe jordbær?" spurgte en ung gut mig en eftermiddag, jeg stod i min gadedør. Jeg saa saa paa den lille fyr. Han var meget fattigt klædt — uden sko og strømper. Han var en kurb med jordbær, som var bedækket af nogle hasfeltræblade; men den smukke, røde farve stal hist og her mellem bladene, og de udgjød en vellugt, som var aldeles uimodstaelig.

Jeg svarede gutten, at jeg vilde kjøbe nogle, og tog kurven med mig ind i huset. Han fulgte mig ikke, men blev staaende udenfor og spjættede til min kanarifugl, hvis bur hang i det aabne vindu. Det lod til, at han var ganste indtaget i fuglen, og at han havde glemt bærrerne.

"Hvorfor kommer du ikke ind og ser mig maale bærrerne?" spurgte jeg, idet jeg gik ud i døren til ham. "Du kan jo ikke vide, om jeg maaler rigtigt."

Gutten saa ganste ubekymret paa mig og sagde smilende: "Det er jeg slet ikke bange for. De vilde da være værst faren, frue."

"Vilde jeg være værst faren?" gjentog jeg. "Hvorledes mener du det?"

"Jeg vilde bare miste nogle jordbær", svarede han; "men De, frue, vilde da være bleven en thv, og tror De ikke, De da vilde være værst faren af os to?"

Nærmere, Gud, til dig.

En pige paa seks aar var bleven overkjørt og var kommen meget slem tilfælde. Hun blev bragt til hospitalet, hvor der ogsaa straks blev gjort alt for at lindre smerterne og bringe hjælp. Men lægerne saa snart, at den lilles endeligt var nær forestaaende.

Barnet var afmægtigt. En shgepleierste holdt den lille haand i sin og iagttog enhver mine i det lidende barns ansigt. Da det senere kom til sig selv, spurgte shgepleiersten: "Vil du have noget at drikke?" Derpaa rakte hun det vand, blandet med vin. Da den lille pige havde drukket lidt, saa hun opad og beghndte med sagte stemme, men høit nok til, at det kunde høres i værelset, at slynge:

Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!
Om det end forset er,
som driver mig,
jeg slynge dog, fordi
Jesus har gjort mig fri:
Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!

Hun sang hele verset, men mere kunde hun heller ikke, kun meget sagte nynnebe hun paa det andet vers. Shgepleiersten og lægen iagttog hende, og taarerne trillede ned ad deres kinder. De andre slynge spjættede sig ved bæres arme og saa efter barnet. Da det sidste ord af det andet vers var nynnet, lukkede den lille sine øjne — en let træning, og hun var død. Døde sut høretes i værelset, og en af de shge udbrød: "O, Gud, gib mig et saadant find!" — "Luth. Børneblad."

Bibelen og barnet.

I London boede en liden pige, som i længere tid uden sin faders vidende overvar undervisningen i en søndagsstole. Hun kom derud under Guds ords indflydelse og blev nu meget bekymret for sin fader, som var en aabenbart fritænter og ivrig modstander af kristendommen.

Hun forskaffede sig en bibel, men kunde ikke blive enig med sig selv om, hvorledes hun bedst skulde faa lagt den i hænderne paa ham; thi hun frøgtede for hans uvilje, og var desuden bange for, at han kunde rive hende bort fra søndagsstolen. Hun gik derfor op paa sit værelse for at udøse sit hjerte i bøn til Gud.

Sorg.

Den gamle faar brev.

Faderen, som tilfældigvis kom til at gaa forbi hendes dør, hørte sit barns røst. Han blev slaaet og foruroliget. Kort efter var familien samlet ved tebordet; men han kunde ikke faa ro til at sige noget.

"Findes her nogen bibel i huset?" spurgte han.

"Min ven", svarede hustruen, frygtende for et nyt udfald af brede mod denne bog, "du brændte jo op hver bibel, vi havde, og sparede ikke en eneste."

"Findes her da nogen anden bog?" spurgte han.

Den lille pige, som tænkte, at Gud kastede nu vilde besvare hendes bønner, forlod sin plads ved bordet, tog faderens haand og bad ham følge med sig. Og da de var komne ud af værelset, saa hun barnlig op i hans øine og sagde:

"Fader, du vil vist ikke blive ond paa mig; o nei, jeg ved, du vil ikke; kom med mig, og jeg vil give dig en."

Og saa tog hun ham med sig og gav ham den bibel, som hun havde forskaffet sig netop i den hensigt. Han blev dybt rørt, og idet han gav hende bogen tilbage, sagde han:

"Mit barn, jeg kan ikke læse i denne bog; vil du læse i den for mig?"

Hun gjorde det, og idet han tog hende i sine arme, kysede han hende og sagde:

"Sig mig, mit barn, hvor har du faaet saadant kjenndskab til den?"

Hun fortalte ham alt: Hvorledes hun havde besøgt søndagskolen, hvilken virkning dette havde paa hende, og hvorledes hun nu var saa bethymret for hans frelse.

Den samme aften fulgte han med hende til kapellet. De kom netop under prædikantens beghjndelsesbøn. Hans ord og maade at bede paa havde en mægtig indflydelse paa faderens sind. Under prædikenen blev denne indflydelse endnu mægtigere.

Det var et glædeligt syn, da man to eller tre søndage efter saa denne fader, omringet af hustru og ni børn, staa op i kapellet og offentlig affige sin bantro. Dette hændte i Weighhouse-tabernalet i London. Den omtalte prædikants navn var Thomas Binney, og den fritænkter, som blev bundet ved sin lille datters indflydelse, var den senere saa bekjendte forfatter af "Every Day's Boot", William Home.

Med lov skal land bygges.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Hos bedstemor.

(Slutning.)

Næste morgen skinnede solen af alle kræfter, og børnene tog rigelig sit mon igjen efter gaardagens indesperring, saa de kom til aftenbordet albeles udasede, men dog ikke mere trætte, end at de kunde forlange opfyldelsen af bedstemors løfte om flere historier.

"Sikke om bomberingen", bad Alfred, som endnu ikke havde glemt sin stræf.

"Nei vist ikke", forstodre bedstemor.

"Ja men vi maa da høre, hvordan det gik oldemor", indbendte Bolette.

"Hun og fru Brun slap vel fra altsammen", forklarede fru Dreher; "og straks engelskmændene havde faaet slaaden, som de vilde, holdt de op at sthyde paa byen; beleiringen blev hævet og portene aabnede, saa fru Brun kunde reise ud til sin villa og se, hvordan der stod til.

Mor fulgte med; og begge to blev meget forbausede over at støde paa en engelsk kone, som laa og sturede gulbet i gangen; og ved nærmere eftersyn viste det sig, at huset fremdeles var beboet.

Rundt om i værelserne saa der sthygt og tomt ud; fienden havde nemlig ført med sig alt, som kunde transporteres væk. Konen, der sthynte, at de to damer talte sammen om dette, gjorde dem ved tegn begribeligt, at hverken hun eller nogen af dem, som nu boede i villaen, havde del i plundringen; den var forøvet af folk, som havde været indvartret der før dem.

Salsald var der ingenting at gjøre ved sagen; krigen fører saadant med sig; de maatte bare være glade, at fienden ikke havde tage hele møblementet, men levnet noget til eierne.

"Og saa blev det ikke mere bombering!" udbrød Alfred og drog et lettelssens suk.

"Nei; men Danmark havde haarde tider at gaa gjennem senere ogsaa.

Engang var der saadan mangel paa brød, at bagerne ikke fik lov at give hver kunde mere end noget vist, som øbrigheden havde bestemt; og politiet stod foran hoberne og saa efter, at ingen fik for meget.

Jeg var akkurat et halvt aar, saa jeg huster ingenting af det; men mor har ofte fortalt mig derom.

I samme hus som os boede nemlig en fattig

vasketone, der altid klagede over, at hun maatte spille saa megen tid paa at staa udenfor hos bageren og vente, til hendes tur kom; og en dag var hun inde hos mor og bad om lov til at laane mig; thi naar man havde et barn paa armen, slap man først frem.

Mor var temmelig bange for at gjøre det; men hun havde ondt af den stakkars tone og sendte pigen med for at se efter, at jeg ikke kom noget til.

Der indtraf forresten ikke noget uheld; og tonen vedblev at laane mig, saalænge brødmandgelen varede, hvorved hun sparede en hel del tid og kunde saa staa mere i ro ved sin vasketone.

"Gik dere brød nok, dere da?" spurgte Bolette.

"Ja, jeg har aldrig hørt andet; men sukker var det værre med. Der var saadan dhrtid paa det, at man næsten ikke kunde bruge det, hvorfor jeg siden i flere aar aldrig vilde have noget sødt, fordi jeg var ubant med det, mens jeg var ganske liden."

"Holdt du aldrig paa at blive flaaet ihjel i krigen, du da?" spurgte Bolette.

"Nei; men dengang jeg var et halvt aar gammel havde jeg nær sat livet til med en postbogn."

"Na, fortæl om det!" freg hørnene i munden paa hørandre.

"Ja, ser I, vi reiste i besøg til fars forældre, som boede i Naxflov over paa Jylland; og da vi var et par mil fra vort bestemmelsested, blev de fire heste foran postbognen skræmt af en kalb, som løb over veien, hvorfor de i rasende fart styrte nedad en brat bakke henimod et færgested, vi skulde over.

Far reb mig fra barnepigen; ellers havde hun vel tabt mig i forstrækfelsen, og mor klamrede sig til ham og troede fuldt og fast, at vor sidste time var kommen.

Selvigvis havde fergemændene aandsnærværelse nok til at stille sig ved foden af bakken med opløste aarer, hvorved de tvang de løbste heste til at stanse, før de fik tid til at styrte baade sig og os selv i vandet."

"Det var rigtig godt gjort!" udbrød Lullen; og lille Alfred, som laa paa gulbteppet ved siden af den gamle dame, trøb op paa hendes fang, slog armene om halsen paa hende og hvistede ganske sagte, saa bare fru Dreher skulde høre det:

"Det var snildt af mændene; for tænkt, ellers havde vi aldrig faaet nogen bedstemor!"

Lille Erik.

Noget af det første, Erik gjorde paa nhaaret, var at fløve hagen mod en bordplade.

Dette indtraf akkurat 2den januar's eftermiddag, saa man kunde ikke sige, han opfatte med at begynde paa den række uheld, som han i aarets løb dels med og dels uden egen skyld hjemstøttes af.

Naturligvis blev der en hustestue, da blodet tog paa at strømme ud af det dybe saar, Erik havde faaet; i en fart kjørte de efter doktoren, der kom med en forbindtaste og en krum naal for at sh gutten sammen igjen.

Erik strittede ikke imod; han var en kjæft, som gjerne vilde vise sig modig; men da det var færdigt, og han begyndte at tænke over, hvad de egentlig havde gjort med ham, satte han sig dybt krænket til at storhulke.

"Tænk at sh i et lidet barn, som er levende", græd han, og det vilde være vanskeligt nok at faa ham trøstet, hvis ikke en ny og endnu dybere uret var bleven føiet til den, han allerede havde lidt.

Doktoren vilde nemlig sætte paa ham en af barnepigens natkapper, forat ikke forbindningen skulde glide af saaret, og den fornærmelse gif Erik saa nær til hjertet, at han rent glemte sningen.

Habe paa sig en af Doras kapper og komme til at ligne en liden pige!

Erik, der var saa stolt af at være gut, at han endnu ikke kunde tilgive advokat Bentzen, som havde spurgt, hvad det var for en pen liden frøken, dengang han gif i lange forklæder og bitte smaa bukser, som knapt naaede nedensfor blusekanten.

"Ja men han troede, jeg var en dame, og saa var jeg herre", indvendte han bestandig, naar de vilde have ham til at gaa bort og hilse pent paa advokaten.

* * *

Der sad nu lille Erik med Doras kappe paa hovedet og stridgræd, saa det var et rent under, hvor alt det vandet kunde have plads.

"Fjære, det er da ikke noget at være bedrøvet for", sagde hans far, som just kom ind for at høre, hvad der nu stod paa. "Du ser jo ud som en saaret soldat."

Gutten løftede hovedet og var nær ved at holde op at græde; men saa tog han paa at hulke endnu saare.

(Forts.)

Lille Kasper.

(Se billedet.)

Smilende og fornøiet sidder han der paa tøndnen med glasset i haanden. Han har endnu seet saa lidet af livet, kjender endnu ikke dets sorger og farer.

Hvorledes skal det gaa dig lille Kasper frem gennem livet? Vagt dig, at ikke glasset skal blive din ulykke! Hvor mange har ikke i din alder nydt den jublende barneglæde og er siden bleven læntebundet af de sterke drikkes snorer! Hvor mangen gut, som var fars og mors glæde, har ikke senere bragt dem sorg og taarer, fordi de ved de sterke drikke blev førte ud i synd og elendighed.

Vagt eder, kjære unge, for synden og ikke mindst for den synd, som kanste mere end nogen anden er vort folks ulykke: druktenstaben. Og glem ikke, at man aldrig blir en druktenbolt med engang, men lidt efter lidt magtskjæles man af denne synd, som har bragt saa stor ulykke over saa mange mennesker og saa mange hjem.

Sorg.

(Se billedet.)

Hvad er det, som bringer de to til at hensynke i saadan dyb sorg og smerte? O, livet bringer saa mangen tung stund, og glem ikke at takke Gud, naar du glad og lykkelig kan springe om i dit kjære hjem. Vi glemmer saa altfor meget at takke Gud; først naar sorgens dage kommer, lærer man ofte at forstaa, hvor godt man har havt det, og hvor utaknemmelige man har været.

Og saa endnu ét. Skulde det hændes, at du faar se, at far og mor eller nogen anden, som du er glad i, er sorgfuld eller bedrøvet, saa husk paa, at du kan hjælpe dem ved at bede til Gud for dem. Husk paa, at der er en Gud deroppe i himmelen, som hører bønnen fra dit unge barnehjerte.

Den gamle faar brev.

(Se billedet.)

Den gamle faar brev. Og det gjør hende saa glad. Det er formodentlig fra en søn eller datter, som er bosat et andet sted — kanste er reist til Amerika.

Hvor ofte tænker ikke far og mor paa barna sine! Glem endelig ikke at glæde dem ofte ved at skrive til dem, naar I engang forlader foreldrebrehjemmet. Rigtig ofte maa I skrive. Ja, glem det nu ikke!

Opl. paa gaader i nr. 35.

Geografiske gaader.

I.

Madrid	1. Mandal.
	2. Arndal.
	3. Drammen.
	4. Riga.
	5. Italien.
	6. Damastus.

II

Italien	1. Irland.
	2. Tyskland.
	3. Amerika.
	4. London.
	5. Indien.
	6. England.
	7. Norge.

Geografisk spørgsmaal: Belgien

